

Διληματοποίηση ως μοχλός αναστοχασμού

Η αντιμετώπιση περιπτώσεων ακραίας ευθραυστότητας, πλούσιων σε υπαρξιακές και ηθικές συνυποδηλώσεις και επιπλοκές, περιπτώσεις που τείνουν να θέτουν υπό ερώτηση την ορθολογική αξίωση (ή την επιμονή σε αυτήν) στη βάση της επίφασης για την αναγκαιότητα λύσης, καθιστά αναγκαία την ισορροπία μεταξύ του ορθολογικού και του συγκινησιακού (το οποίο θεωρείται περίπλοκο και αποδομητικό) μέσω μίας έντονης και συστηματικής αναστοχαστικής εργασίας, η οποία αποσκοπεί στην επίπονη συγκρότηση μιας επαγγελματικής επίγνωσης που θα επαγρυπνά έναντι των δυσκολιών της πράξης συνδέοντας τη λογική με το συναίσθημα στο πλαίσιο μιας εντατικής διασαφηνιστικής προσπάθειας. Έτσι, κατά τη διάρκεια της επιμόρφωσης, το ζητούμενο φαίνεται να είναι το να μπορεί κανείς να αναγνωρίζει και να ενσωματώνει στην κρίση του «ατίθασα» στοιχεία (το ριζικό, το αντιφατικό, το συγκινησιακό, το τραγικό, το μη αλάθητο, το αβέβαιο, το σκοτεινό, το ασταθές) και παράγοντες έντασης (όπως το α/πίθανο, το α/δύνατο/, το α/πρόβλεπτο, το αν/επιθύμητο και το α/περίσταλτο), στοιχεία που ενώ ορίζουν μια ορθολογικοποιητική διαδρομή (λειτουργώντας ως οδοδείκτες), οφείλουν να απομειώνονται, ώστε να αφήνουν χώρο στην κατανόηση που, με τη σειρά της, μπορεί να υποστηρίξει την απόφαση και τη δράση. Στο σημείο αυτό διαμορφώνεται μια διπλή προβληματολογική αφήγηση: μια μεθοδική και εξορθολογιστική βασισμένη στις βεβαιότητες (τόσο στη θέση τους και στην άρση τους, στην αμφισβήτησή τους) και μία «εξ-οδική», για την υποδοχή του ανεξήγητου και για τη δύσκολη αποκατάσταση της πολυπλοκότητας. Αυτή η ανάγκη της διττής αφήγησης, εκφράζεται σαφώς μέσω της δομής του διλήμματος και της διληματοποίησης.

Dilemmatisation en tant que levier de réflexion

Affronter des cas de fragilité extrême, riches en connotations et complications existentielles et morales, des cas tendant à mettre en question la prétention rationnelle (ou l'insistance en elle) sur la base de la nécessité de solution, rend aussi nécessaire l'équilibre entre le rationnel et l'émotionnel (étant considéré comme perplexe et déconstructif) à travers un travail intense réflexif, qui vise à la constitution pénible d'une clairvoyance professionnelle qui sera vigilante à l'égard des difficultés de l'action en associant la raison avec le sentiment dans le cadre d'un effort clarificateur intense. Ainsi, le but pendant la formation, semble être de pouvoir reconnaître et incorporer dans son jugement des éléments indociles (le radical, le contradictoire, l'émotionnel, le tragique, l'infaillible, l'incertain, l'obscur, l'instable) ainsi que paramètres de tension (comme l'improbable, l'imprévu, le non désirable, l'irréductible), des éléments et paramètres qui, bien qu'ils vont définissant un parcours rationalisant (fonctionnant comme des relais), ils doivent de même se réduire, de sorte à laisser place à la compréhension qui, à son tour, peut soutenir la décision et l'action. Sur ce point c'est qu'un récit problématologique est formé: un récit méthodique et rationalisant basé sur des certitudes (tant posées que mises en doute) et un récit ex-odique pour la réception de l'inexplicable et pour la restitution difficile de la complexité. Ce besoin de récit double est exprimé clairement à travers la structure du dilemme et de la dilemmatisation.